Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Τῆς κ. ντὲ Σαμπρὼν πρὸς τὸν ἱππότην ντὲ Μπουφλὲρ

Δὲν μοῦ ἀπάντησες ἀκόμα καὶ τρέμω μήπως σὲ δυσαρέσκησα.

Συγχώρησέ με, παιδί μου, συγχώρησε τὴ γυναικεία ἀδυναμία μου. Δὲν εἶμαι ὑπεύθυνη γιὰ ὅτι αἰσθάνομαι καὶ γιὰ ὅσα ὑποφέρω!

Πῶς εἶνε καμωμένη ἡ πτωχὴ γυναικεία καρδιά; Γιατὶ να πάσχουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπερευαισθησία, ποὺ σεῖς δὲν τὴν γνωρίζετε καθόλου; Δάκρυα καὶ λύπες εἶνε ὅλη ἡ ζωή μας, καὶ δίνουμε ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μας σ' ἐκεῖνον ποὺ διαλέξαμε μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων... Καὶ σεῖς, ἄνδρες ἀχάριστοι, μισεῖτε τὴς «σκηνές», ὅπως τὴς ὀνομάζετε. Στὰ δάκρυα καὶ στὶς λύπες ποὺ μᾶς προξενεῖτε ἐδώσατε αὐτὸ τὸ ὄνομα: «σκηνές!»

Ἂς ἀφήσω τὰ παράπονα, ποὺ σὲ ἐκνευρίζουν. Καὶ πάλι συγχώρησέ με, ἀλλὰ γράψε μου ἢ ἔλα τὸ ταχύτερον. Ἡ ζωή μου κατήντησε ἀληθινὸ μαρτύριο, ἀκοῦς; Μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ ξέρῃς... καὶ μόνο ἐσύ, μὲ λίγη καλοσύνη, μπορεῖς νὰ γιατρέψῃς τὴς πληγές μου.

Ρενέ, καμμιὰ γυναίκα στὸν κόσμο δὲν ἀγάπησε σὰν ἐμένα!

Τοῦ Σατωβριάνδου πρὸς τὴν κυρίαν Νίνα ντὲ Κιστίν

Ἡ τρυφερότης μου γιὰ σένα αὐξάνει κάθε μέρα. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν εὐτυχία μου, ποὺ σὲ ξαναεῖδα. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμψε γαλανότερος καὶ φωτεινότερος, καὶ ὁ ἥλιος μὲ ἔλουσε μὲ τὴς ζεστὲς ἀκτῖνες του, σὰν νὰ εἶμουν βασιληᾶς!

Σοῦ εἶπα ἁπλὰ πῶς σ' ἀγαπῶ. Αὐτὴ ἡ λέξις ἀνήκει σ' ὅλους, καὶ λίγοι τὴν αἰσθάνονται πραγματικά, φίλη μου.

Σ' ἀγαπῶ!

Ὅλα γελοῦν γύρω μου, τὰ ἄνθη μοσχοβολοῦν, μὲ τὰ χτυπητὰ χρώματά τους. Τὰ δένδρα φόρεσαν τὴν ἀνοιξιάτικη στολή τους. Ἡ θάλασσα εἶνε ἤρεμη καὶ μοῦ δίνει μία ἀπροσδιόριση γλυκειὰ μελαγχολία, ὅταν σκέπτομαι πῶς θὰ ἔλθῃ μία μέρα, ποὺ δὲν θὰ ἀπολαμβάνω πειὰ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, ποὺ μᾶς δίνει ἡ γῆ!

Ἡ ἰδέα ὅτι μοιραίως μιὰ μέρα θὰ τὰ χάσω ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀγάπησα, ἐσένα, τὸν οὐρανό, τὴν μαγεμένη φύσι, μὲ κάνει νὰ ἀγανακτῶ, γιατὶ γεννήθηκα ἄνθρωπος καὶ ὄχι θεός.

Εἶνε τόσο ὑπεράνθρωπη ἡ εὐτυχία μου... Ἡ ὠμορφιά σου ὅμως μὲ μάγευσε περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὴς ἄλλες ὠμορφιές. Τὰ γαλανά σου ματια ἔχουν ἀπέραντη γλυκειὰ ἔκφρασι καλωσύνης! Μὲ συγκινοῦν τὰ ὡραῖα ματάκια σου... Καὶ ἡ φωνή σου ἤχει στ' αὐτιά μου σὰν ὑπεργήϊνη μουσική. Τὰ λόγια ποὺ λὲς εἶνε γεμάτα καλωσύνη καὶ συμπάθεια γιὰ ὅσους ὑποφέρουν. Ἔτσι λυπήθηκες καὶ μένα, καὶ μοῦ ἄνοιξες τὴν ἀγκαλιά σου. Κράτησέ με ἐκεῖ σφιχτά, ἕως ὅτου πεθάνω!

Σατωβριάνδος

Τῆς Τσὰνγκ-Τσὶ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Κίνας.

Βασιλῆᾶ μου,

Βλέπω ὅτι ἡ ἐπιμονή σας δὲν ὑποχωρεῖ. Σᾶς παρεκάλεσα τόσο πολὺ νὰ μὴ μοῦ στέλνετε δῶρα καὶ γράμματα! Σκεφθῆτε ὅτι κινδυνεύει ἡ ὑπόληψίς μου καὶ ἡ ζωή μου ἀκόμη, ἂν ὁ ἄνδρας μου ὑποπτευθῇ τίποτε!

Εἶνε εἰς τὸ κυνῆγι, ἀλλὰ ἀπόψε ἐπιστρέφει. Πρὸς θεοῦ, μὴ μοῦ στείλετε τὰ ἄνθη, ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε. Εἶνε ἄνθη, ποὺ ὁ καθένας ξέρει ἀπὸ ποὺ προέρχονται. Ὅταν ὁ ἄνδρας μου τὰ ἰδῇ, θὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸν ἀνακτορικὸ κῆπο. Καὶ τότε δὲ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ πειὰ νὰ ἔλθω στὸ παλάτι... Ἔτσι δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆτε ποτὲ πειά... Ἀφοῦ λέτε πῶς ἡ μόνη εὐτυχία σας εἶνε νὰ μὲ βλέπετε, συμμορφωθεῖτε μὲ τὴν παράκλησί μου. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα τὰ καλά σας λόγια, καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶνε εἰλικρινῆ. Δεχθῆτε ὅμως τὴ φιλία, ποὺ σᾶς προτείνω, καὶ μὴ ζητᾶτε ἀδύνατα πράγματα.

Μὲ ἀφοσίωσι καὶ συμπάθεια
Τσὰνγκ—Τσὶ

Τοῦ Αὐτοκράτορος πρὸς τὴν Τσὰνγκ—Τσὶ

Σᾶς γράφω, ἀγαπητὴ Τσὰγκ—Τσι, γιατὶ εὗρῆκα ἕνα μέσον νὰ λάβετε τό γράμμα μου μὲ ἀσφαλῆ τρόπο. Κανεὶς ποτὲ δὲ θὰ ὑποπτευθῇ τίποτε. Ἐμπιστεύθηκα τὴν πιστή μου παραμάνα, ποὺ θὰ σᾶς παραδίδῃ στὰ χέρια σας ὅτι σᾶς στέλνω. Μπορεῖ νὰ πέσῃ στὴ φωτιὰ γιὰ μένα, εἶνε δὲ πονηρὴ καὶ ἐπιτήδεια.

Μὴ μὲ στερήσετε τῆς χαρᾶς νὰ σᾶς γράφω καὶ νὰ σᾶς στέλνω καμμια φορὰ μιὰ μικρὴ ἐνθύμησι, λατρευτή μου. Καταλαβαίνω τὴς ἀνησυχίες σας καὶ τοὺς φόβους σας, ἀλλὰ νομίζω πῶς εἶσθε λίγο ὑπερβολική. Ὁ ἄνδρας σας δὲν εἶνε ἄγριο θηρίο, ὅπως τὸν παριστάνετε. Ἤλθε χθὲς στὸ παλάτι καὶ μιλήσαμε ἐπὶ ὁλόκληρη ὥρα. Δὲν μοῦ ἔδειξε καμμία ψυχρότητα, ἀπεναντίας μοῦ φάνηκε πολὺ εὔθυμος καὶ περιποιητικός.

Νομίζω πῶς ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς, καὶ ἔχει δίκηο. Εἶνε εὐτυχής, ποὺ ἔχει μία ἀφοσιωμένη καὶ χαριτωμένη γυναικοῦλα σὰν τὴν ὤμορφη Τσάνγκ-Τσί.

Ἂς εἶνε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὸ τὸ παλαιὸ κολλιέ. Δὲν ἔχει ἄλλη ἀξία ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Ἀφοῦ ἀποκρούετε τὰ μαργαριτάρια θὰ δεχθῆτε ἕνα ἁπλὸ κόσμημα, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσθε, ὅταν στολίζετε μὲ αὐτὸ τὸν ὡραῖο λαιμό σας.

Μὲ ἀγάπη καὶ θαυμασμὸ
Α.

ΤΟΥ ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ

ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ ἰνδιάνος

Γυρίζει μεγαλοπρεπὴς στὴν αὐλή μου σὰν νὰ εἶνε κανένας ἐπίσημος.

Τ' ἄλλα πουλερικὰ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ὅλη τὴν ὥρα παρὰ νὰ τρῶνε. Ὁ ἰνδιάνος ὅμως ἐνδιαφέρεται πρὸ παντὸς νὰ φαίνεται ὡραῖος. Τὸν βλέπετε πάντοτε τεντωμένον νὰ καμαρώνῃ. Η ἄκρες τῶν φτερῶν του σκουπίζουν τὴ γῆ, σὰν να θέλῃ νὰ τὴ χαράξῃ σὰν νὰ θέλῃ νὰ χαράξῃ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ σὰν νὰ θέλῃ νὰ εἰπῇ: 'Απ' ἐδῶ πηγαίνω, ἀπ ἐδῶ πηγαίνω, ὄχι ἀπ' ἄλλοῦ. Ἀπὸ τὸ πολὺ καμάρι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἰδῇ τὰ πόδια του. Δὲ φοβᾶται τίποτε.

Σὰν πλησιάζω κοντά του, δὲν ἀνησυχεῖ.

Φαντάζεται ἴσως πῶς πρόκειται νὰ τοῦ ὑποβάλω τὰ σέβη μου.

Κι' ἀρχίζει νὰ κάνῃ γλοῦ γλοῦ γλοῦ μὲ ὑπερηφάνειαν.

Εὐγενέστατέ μου ἰνδιάνε, ἂν ἤσουν χῆνα θα σοῦ ἔγραφα τὸν ὕμνο σου, μ' ἕνα ἀπὸ τὰ φτερά σου. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας ἰνδιάνος.

Φαίνεται ὅμως πῶς τὸν ἐσκότισα, γιατὶ νά, ποὺ τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του. Ἡ ματιές του μοῦ δείχνουν πῶς μοῦ θύμωσε, Ἔχει γείνει ὁλόκληρος κατακόκκινος. Κουνάει ἔπειτα μὲ θυμὸ τὴ βεντάγια τῆς οὐρᾶς του καὶ κατόπιν ὁ γάϊδαρος μοῦ γυρίζει τὴς πλάτες....

ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ

ΣΤΙΧΟΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ

[Χαρισμένα στὸ «Μπουκέτο». Ἀπὸ τὴν ἐκδιδομένην κατ' αὐτὰς συλλογὴν τοῦ ποιητοῦ.]

I

Τὴν κορδελίτσα τῶν μαλλιῶν σου,
μιὰ κορδελίτσα βυσινί,
σὰν πεταλοῦδα καρφωμένη
ποῦ οὔτε πετᾶ κι' οὔτε πονεῖ.

Τὴν κορδελίτσα τῶν μαλλιῶν σου,
ὅταν τ' ἀγέρι θὰ φυσᾶ
κατὰ τὴ χώρα τῆς ἀγάπης
ποῦ ἀνθίζουν ὄνειρα χρυσά.

Θὰ ρθῶ χωρὶς νὰ καταλάβῃς
καὶ μ' ἕνα κίνημα ἁπαλὸ
θὰ τὴν ἀφήσω νὰ πετάξῃ
σὰν πεταλοῦδα—στὸ καλό!

II

Τὸ μετωπάκι σου εἶναι κρῖνο
ποῦ ἀνθίζει μέσ' στὴ χαραυγὴ
καὶ τ' ὀχειλάκια σου μπουμποῦκι
ποῦ δὲ θ' ἀργήσῃ γιὰ νὰ βγῇ.

Εἶναι ἡ λαλιά σου σὰν τ' ἀγέρι
ποῦ παίζει μέσα στὰ κλαριὰ
καὶ τὰ μαλλάκια σου ποτάμι.
στὴ φεγγαρίσια ξαστεριά.

Κι' εἶναι ἡ καρδούλα σου μιὰ λίμνη
μ' ἕνα γαλήνεμα γλυκύ,
ποῦ πνέει ἡ ἀγάπη μου νὰ κάνῃ
μιὰ τρικυμία ἐρωτική.

Θέμος Ἀθάνας

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν πυρετῶν.— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀδυνατοῦντες νὰ χωνεύσουν κινίνην. Τρώγουσιν ἀγριολούπινα νήστεις καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Τὸ παράδοξον τοῦτο καὶ εὐθυνότατον φάρμακον ἔχει ὅλας τὰς ἰδιότητας τῆς κινίνης.

Κατὰ τῶν κηλίδων τῆς σκωρίας.—Διαλύσατε ὀλίγον ἅλας κασσιτέρου καὶ δι' αὐτοῦ βρέξατε τὰς κηλίδας τῆς σκωρίας, αἵτινες πάραυτα καθαρίζονται.

Πῶς διακρίνεται τὸ λινὸν ὕφασμα.— Ἐὰν θέλετε νὰ διακρίνετε τὸ λινὸν ἀπὸ τοῦ λινοβαμβάκου, πράττετε τὸ ἑξῆς: Ξηρσίνετε πλησίον τῆς πυρᾶς καλῶς ἓν τεμάχιον, βυθίζετε αὐτὸ μετὰ ταῦτα ἐντὸς ἐλαίου, τὸ ἀποσταλάζετε καλῶς, μεθ' ὃ καὶ ἐξετάζετε τὴν διαφάνειαν. Ἐὰν ὅλαι αἱ κλωσταὶ εἶνε στιλπναὶ ἢ διαφανεῖς τὸ ὕφασμα εἶνε ἐκ καθαροῦ λινοῦ. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχωσι κλωσταὶ θαμβαὶ τό ὕφασμα εἶνε λινοβάμβακον.

Πῶς τὰ κολλαρισμένα ἀσπρόρρουχα γίνονται στιλπνά.— Ὅταν βράσητε τὴν κόλλαν σας ἀντὶ κοχλιαρίου ἀναμιγνύετε αὐτὴν δι ἑνὸς ἀλειματοκηρίου (σπερματσέτου). Ἡ ἐν τῷ κηρῷ ὑπάρχουσα στιλβωτικὴ ὕλη δεταδίδεται εἰς τὸ ἄμυλον καὶ τὰ φορέματα σιδερονόμενα λάμπουσι.